ЗМІСТ

Гаррі Поттер і філософський камінь. Кн 1

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про книгу

Анотація «Гаррі Поттер і філософський камінь», Джоан Ролінґ

Гаррі Поттер — сирота й живе із Дурслями, своїми дядьком, тіткою і двоюрідним братом. Родичі ненавидять племінника й роблять перебування у їхньому дому максимально нестерпним. Проте на одинадцятий день народження хлопчика стається дивовижа — він зустрічається із Геґрідом, який розповідає Гаррі, що той є чарівником. Новий друг передає Поттеру листа-запрошення до школи магії Гоґвортс. З цього моменту життя хлопчика наповнюється чарівними речами. Він зустрічає справжніх друзів і опиняється у місці, яке відчуває домом. Проте скоро Гаррі розкриває страшну правду про смерть своїх батьків і походження шраму на своєму чолі. Він дізнається про загрозу, що нависла над чарівним світом. Але хлопчик із друзями сповнені рішучості боротися і не дати злу зруйнувати все, що вони люблять. Про книгу «Гаррі Поттер і філософський камінь»

Гаррі починає свій шлях як чарівник. Він виявляється справжньою знаменитістю у світі магії. Проте вся ця увага зовсім його не цікавлять, хоч недоброзичливці стверджують зворотне. Хлопчик намагається впоратися зі своїми несподіваними здібностями, славою і перемогти зло, що зачаїлося в Гоґвортсі. В цьому йому допомагають друзі Рон і Герміона. Разом вони хочуть перешкодити темному чарівнику Волдеморту, заклятому ворогу Гаррі, відродитися. Він може зробити це за допомогою Філософського каменю, тож трійця друзів збирається будь-що перешкодити йому зробити це.

«Гаррі Поттер і філософський камінь» є першою частиною відомої серії фентезі історій від Джоан Ролінґ. Під час написання авторка не могла собі дозволити навіть опалення у квартирі, тому працювала у кафе. Проте численні нагороди й мільйони фанатів по всьому світу виправдали всі зусилля. Розповідь про хлопчика, що вижив, переклали на 80 мов, вона поклала початок фільмам, виставам, концертам. Її люблять не тільки діти, а й дорослі, адже всім хочеться додати трішки магії у житті звичайних маґлів. Письменниця створила детальний світ з різноманітними істотами європейської міфології, як от фенікс, триголовий пес, троль, єдиноріг, кентаври тощо. Продуманість навчального процесу, заклинань, магічних правил додала твору реалістичності.

Історія зосереджується на темах сім'ї та дружби. Вона показує, що всім необхідна любов і підтримка, і що близьких можна знайти, навіть якщо ви й не однієї крові. Також чільне місце в оповіді займає боротьба за добро й жертовність. Крім цього, авторка розкриває питання власної ідентичності й булінгу через глузування Драко над тими, кого він вважає нижчими за себе.

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Яскрава й детальна обкладинка традиційного видання навіває ностальгію для тих, хто вже знайомий зі світом Гаррі Поттера, або ж стає початком занурення, хто тільки знайомиться з цією історією.

Розділ перший
Хлопчик, що вижив

Містер і місіс Дурслі, що жили в будинку номер чотири на вуличці Прівіт-драйв, пишалися тим, що були, слава Богу, абсолютно нормальні. Кого-кого, але тільки не їх можна було б запідозрити, що вони пов’язані з таємницями чи дивами, бо такими дурницями вони не цікавились.

Містер Дурслі керував фірмою «Ґраннінґс», що виготовляла свердла. То був такий дебелий чолов’яга, що, здається, й шиї не мав, зате його обличчя прикрашали пишні вуса. Натомість місіс Дурслі була худорлява, білява, а її шия була майже удвічі довша, ніж у звичайних людей, і це ставало їй у великій пригоді: надто вже вона полюбляла зазирати через паркан, підглядаючи за сусідами. Подружжя Дурслів мало синочка Дадлі, що був, на думку батьків, найкращим у світі.

Дурслі мали все, що хотіли, а окрім того, ще й один секрет, і найдужче вони боялися, що хтось довідається про нього. Їм здавалося, що вони помруть, коли хтось почує про Поттерів. Місіс Поттер була сестрою місіс Дурслі, але вони не бачились уже кілька років. Місіс Дурслі вдавала, ніби взагалі не має сестри, бо сестра та її нікчема-чоловік були повною протилежністю Дурслям. ПодРужжя Дурслів тремтіло на саму думку про те, що сказали б сусіди, побачивши Поттерів на вулиці.

Дурслі знали, що й Поттери мають сина, але ніколи його не бачили. Той хлопчик був ще однією причиною не знатися з Потерами: Дурслі не хотіли, щоб їхній Дадлі спілкувався з такими дітьми.

Коли містер і місіс Дурслі прокинулись одного сірого нудного ранку у вівторок, — саме тоді й почалася наша історія, — захмарене небо за вікном аж ніяк не провіщало дивних і загадкових подій, які невдовзі мали трапитися в усій країні. Містер Дурслі щось мугикав, вибравши собі для роботи найнуднішу краватку, а місіс Дурслі радісно щебетала — вона щойно спромоглася посадити на високий дитячий стільчик верескливого Дадлі.

Ніхто й не помітив, як за вікном промайнула велика сіра сова.

О пів на дев’яту містер Дурслі підхопив портфель, мокнув місіс Дурслі в щоку і хотів поцілувати на прощання й Дадлі, але не влучив, бо той якраз почав біситися, розкидаючи кашу на стіни.

«От шибеник», — пирхнув містер Дурелі, виходячи з дому. Він сів у машину й почав задом виїжджати з подвір’я.

Уже на розі вулиці він помітив першу ознаку чогось незвичайного — кицьку, яка уважно вивчала мапу. Спочатку містер Дурслі цього й не усвідомив, тож озирнувся, щоб глянути ще раз.

На розі Прівіт-драйв стояла смугаста кицька, але вже без мапи. Що це йому приверзлося? То, напевне, була гра світла. Він кліпнув очима і глянув на кицьку. Та — на нього. Завернувши за ріг і їдучи далі, містер Дурслі стежив за нею у дзеркальце.

Кицька тепер читала напис «Прівіт-драйв», — хоча ні, лише дивилася на нього: коти ж не вміють читати. Містер Дурслі труснув головою і забув про кицьку.

Прямуючи до міста, він думав тільки про замовлення на велику партію свердел, яке сподівався отримати того дня.

Але біля самого міста щось його змусило забути і про свердла. Застрягши, як завжди зранку, у вуличній тисняві, він не міг не зауважити, що навколо чомусь дуже багато дивно вбраних людей. Людей у мантіях. Містер Дурслі терпіти не міг, коли хтось одягався незвично: ви тільки подивіться на цю молодь! Мабуть, ще одна нова дурнувата мода. Дурслі потарабанив пальцями по керму, а його очі натрапили на купку диваків, що стояли зовсім близенько. Ті схвильовано шепотілися.

Містер Дурслі аж знетямився, побачивши, що там не тільки молодь: та ж отой чоловік у смарагдовій мантії навіть старший за нього! Що за телепень!

Але тут містерові Дурслі сяйнула думка, що це, мабуть, просто трюк, якась безглузда акція для збирання грошей... атож, цілком може бути. Машини, нарешті, рушили, й за кілька хвилин містер Дурслі заїхав на стоянку фірми «Ґраннінґс», знову думаючи лише про свердла.

У своєму кабінеті на десятому поверсі містер Дурслі завжди сидів спиною до вікна. Якби навпаки, то цього ранку йому було б куди важче

зосередитися на свердлах. Адже він не бачив, як попри вікна серед білого дня літали сови, хоча перехожі тицяли на них пальцями і спостерігали за ними, роззявивши роти. Більшість із них ніколи не бачили сови навіть уночі. Проте в містера Дурслі був абсолютно нормальний, не затьмарений совами ранок. Він дав прочуханки п’ятьом робітникам. Залагодив по телефону кілька важливих справ і знову когось вилаяв. До самого обіду він був у гарному настрої, а тоді вирішив розім’ятися й купити собі булочку в крамничці на тому боці вулиці.

Він уже й забув про людей у мантіях, аж доки натрапив на цілий їхній гурт поблизу крамнички. Проминаючи їх, сердито зиркнув у їхній бік і чомусь занепокоївся. Вони збуджено перешіптувались, але Дурслі ні в кого не побачив жодної бляшанки для збору грошей. Уже повертаючись назад із великою пампушкою в торбинці, він почув кілька слів з їхньої розмови.

— Так, так, Поттери, я вже чув...

— Так, їхній син Гаррі...

Містер Дурслі завмер. Його охопив жах. Він озирнувся на тих шептунів, наче хотів їм щось сказати, проте передумав.

Він перебіг вулицю, поспіхом піднявся до кабінету, гукнув секретарці, щоб його не турбували, схопив телефон і почав набирати свій домашній номер, аж раптом зупинився. Поклав слухавку й замислено погладив вуса. Та ні, яка дурниця.

Поттер — не таке уже й рідкісне прізвище. Є безліч людей, які мають не тільки це прізвище, а й сина на ім’я Гаррі. Так міркуючи, Дурслі вже навіть не знав, чи його племінника справді звуть Гаррі.

Він його ніколи й не бачив. Може, то Гарві. Або Гарольд. Не варто хвилювати місіс Дурслі, вона й так дратується на саму згадку про сестру. Він їй не докоряв: якби така сестра була в нього... А все ж оті люди в мантіях...

Тепер Дурелі було значно важче зосередитися на свердлах і, виходячи о п’ятій пополудні з роботи, він був такий неуважний, що наскочив на когось біля самих дверей.